

ние“). Тук е явно и семантичното изравняване на символа *връх* с образа *бездна*, *наклон*. През 1905-6 г. Яворов достатъчно е изпробвал трескавото парадоксализиране на реалиите *връх* и *бездна* (или на синонимните им варианти): *ефирни гълбини* – *страшни висини* е опозиция, където размяната на характерните признаци е постигната чрез метафоризиране. *Ефирът* става свойство на *гълбината*, а *ужасното* – маркер на *висините*.

Затова не би било невярно заключението, че асимилирането на *връха* от *бездната* е един неусетен, но задълбочаващ се семантичен процес у Яворов. Набелязан още в ранната му поезия, у зрелия Яворов той е категорично манифестиран („Нагоре, към върха!“, 1905), а след 1907 г. ще бъде аксиоматично деклариран, избликвайки като самопонятност в дискурса, способна да породи най-голям брой сугестии:

Зад превръшна бездна връх се губи...

(„Тома“, 1907)

*От много върхове надничам, спущам се по всичките
наклони,*

и в бездната се губи моя път...

(„Покаяние“, 1909)

Във „В часа на синята мъгла“ (1909), макар двете категории да се долавят имплицитно, семантичната асимиляция е доведена до краен предел. Тъй като не е директно натрапена в текста, тази трансформация е с висока степен на символичност и най-силно въздействаща. *Прозорецът*, от който лирическият Аз наблюдава света и който го отделя всъщност от този свят, в началото на текста е определено знак на надпоставена, издигната личностна позиция: „Неволно пита взор посоките далечи, / където се преплитат пътища, пътеки...“ Екзистенциалните питання, които отправя субектът, изграждат представата за неговата обособеност, за подчертаната му вер-